

Obsah:

Úvod: Na prahu roku 2023 13

Z blát do širokého okolia – vznik a expanzia

Ruského impéria 18

Storočie rozpadu a tri záchrany impéria

(1917 – 2023) 24

Prvá záchrana impéria (1918 – 1922) 27

Kontrafaktuálne dejiny: Anabáza sa nekoná,

légie zamierili na západ 37

Druhá záchrana impéria (1941 – 1945):

Najväčší spojenec hitlerovského Nemecka

zachránený Američanmi a Britmi 41

Tretia záchrana impéria (1990 – 1995):

Sovietsky zväz sa rozpadá, Západ znovu

zachraňuje Rusko 49

Rozpad

Začiatok konca: Fatálny omyl 24. februára 2022 .. 71

V Európe je vojna: Neopakujte zradu

z Mníchova 1938 84

Nič dobré na čínsko-fínskej hranici 88

Štyri sily držiace impérium pohromade 99

Severný potok 2: Potriasť si ruky s diablom ... 112

Päť D blízkej budúcnosti impéria:

demilitarizácia – depopulácia – denacifikácia –	
denuklearizácia – dekolonizácia	115
Depopulácia	119
Demilitarizácia	127

Línie rozpadu

Predstavy Slobodných národov post-Ruska

verzus čísla	149
---------------------------	------------

Príroda neznáša prázdno: osud arktických

ostrovov a pobreží Severného ľadového	
oceánu	160

Príroda neznáša prázdno: osud Ďalekého

východu a Sibíri	173
-------------------------------	------------

Jeden národ, mnoho štátov: osud európskej

časti Ruska, južného Uralu a južnej Sibíri ...	183
---	------------

Kyjivom sa to začalo, Kyjivom nech sa to skončí:

Kyjivská mierová konferencia 2024	197
--	------------

Príloha

Nord Stream II Shaking hands with the devil

Predslov vydavateľa

Vážení čitatelia,

v rukách držíte knihu, ktorá sa venuje špecifickej a veľmi zložitej téme možného budúceho usporiadania obrovského územia východnej Európy a severnej Ázie, na ktorom sa v súčasnosti nachádza Ruská federácia. Štát s navonok parlamentnou demokraciou, so silným postavením prezidenta, ktorý však *de facto* pokračuje v imperiálnom cárskom spôsobe správy osemdesiatich troch federálnych subjektov, nesúcich rôzne názvy od republík, oblastí, krajov a pod.

Hlavným impulzom pre vydanie tejto knihy bol ruský vojenský útok na jedného z jeho štrnástich susedov – Ukrajinu vo februári 2022. Práve ten môže otriasť základmi Ruska a zmeniť politickú mapu Euroázie. Historická zložitost vzťahov Ruska a Ukrajiny, napríklad vo vzťahu Veľkej Rusi k Malorusku, sa prejavila aj v ich jazykoch – ruštine a ukrajinčine.

A svojím spôsobom sa dotkla aj jazyka tejto knihy. Je viacero dôvodov, pre ktoré sme sa rozhodli vyhovieť autorovi a uvádzať niektoré názvy miest, právnych inštitúcií, vojenských zoskupení či udalostí v tvaroch, ktoré **nie sú v súlade s pravidlami slovenského pravopisu**.

Používanie názvu Kyjiv (namiesto Kyjev) považujeme za jeden zo spôsobov, ako prejaviť sympatie a podporu bráncem sa ukrajinskému národu. Je aj našou reakciou na niekoľkoročnú kampaň ukrajinského ministerstva zahraničných vecí s názvom #KyivNotKiev, ktorou chce povzbudiť svet, aby konečne zoficiálnil jeho správny názov.

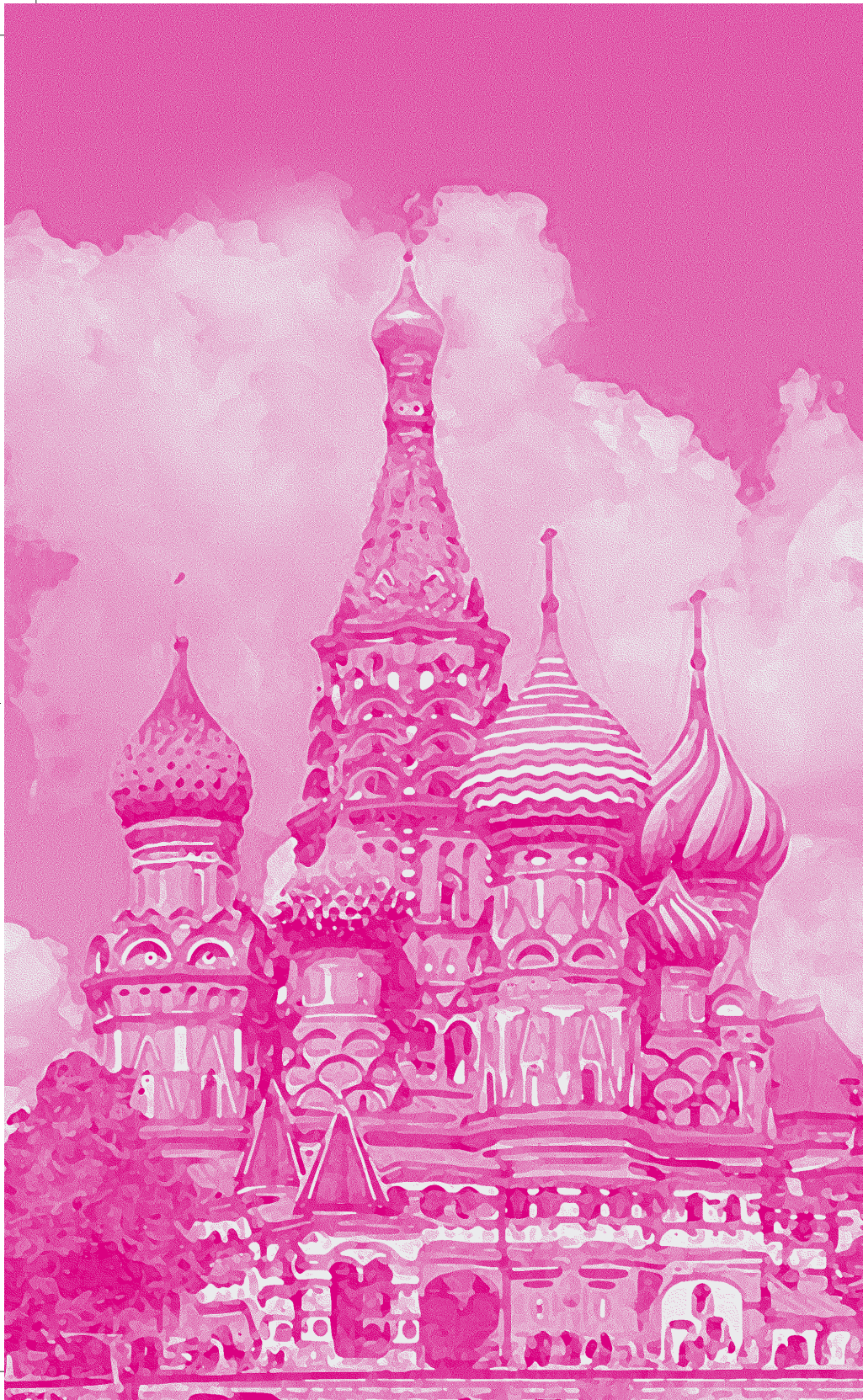
Každý jazyk sa vyvíja a možno vyvoláme diskusiu medzi jazykovedcami a redaktormi *Slovníka súčasného slovenského jazyka*. Ak sme už raz dokázali zmeniť Barmu na

Mjanmarsko, mohol by byť vhodný čas na polemiku, pretože sa ukrajinský Київ nestal Kyjivom, ale Kyjevom, nápadne pripomínajúcim ruské Киев. V knihe takisto používame názov Charkiv namiesto kodifikovaného Charkov.

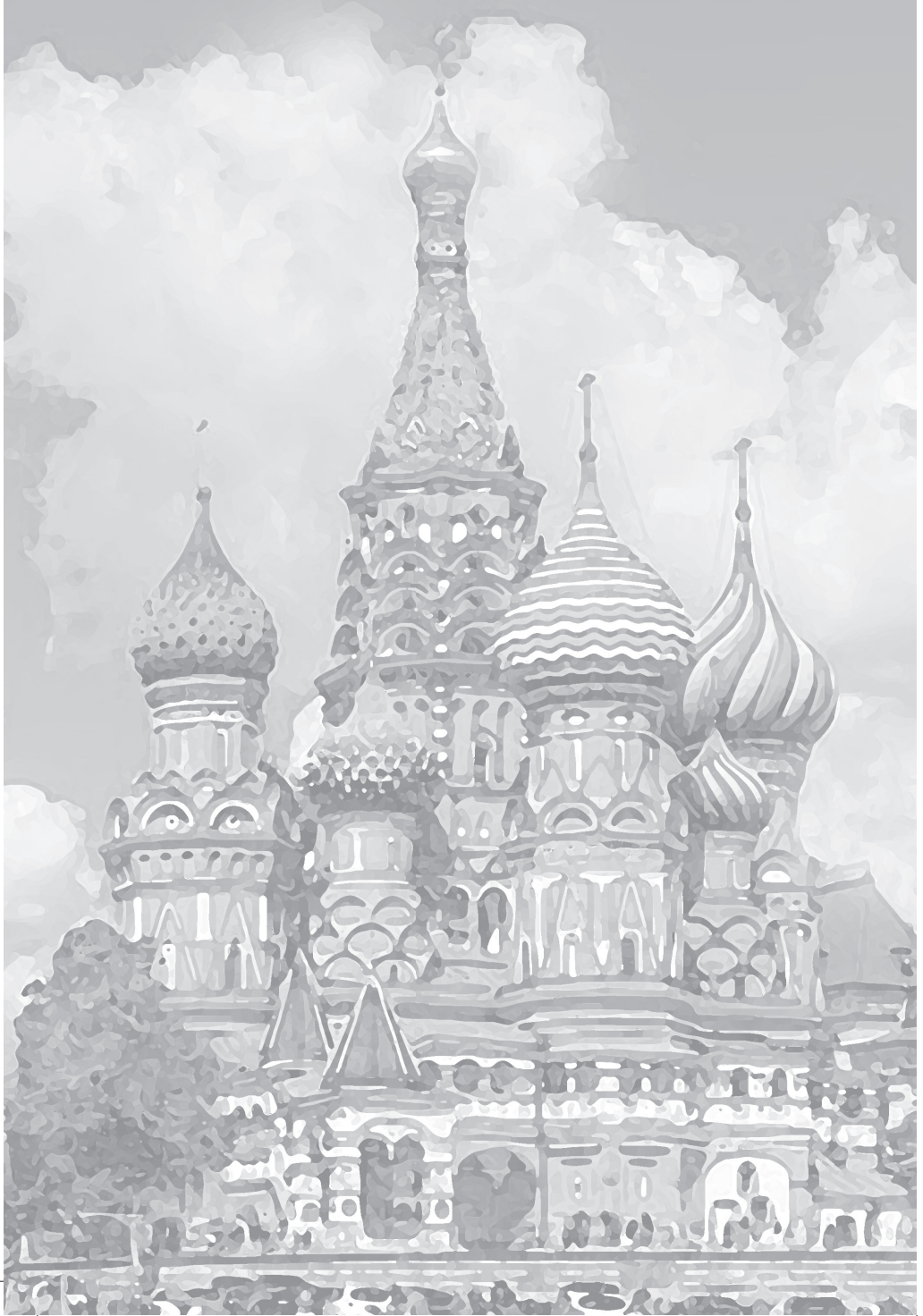
V knihe sa stretnete aj s názvom Ruská „federácia“, ktorým chce autor zdôrazniť, že nejde o skutočnú federáciu, ale o prísne centralistický štát riadený Kremľom. Z podobných dôvodov sú použité úvodzovky aj v prípade „Doneckej ľudovej republiky“ a „Luhanskej ľudovej republiky“, ktoré aj po deviatich rokoch uznáva iba jeden členský štát Organizácie Spojených národov – Rusko a ďalšia medzinárodne neuznaná krajina – Južné Osetsko.

Čitateľov prosíme o zhovievavosť aj pri uvádzaní názvu Ruské impérium či námorných flotíl veľkým písmenom. Rovnako tak uvádzame pojmy ako Krymská vojna, Fínska vojna, Zimná vojna či vojenské zoskupenie Lotyšskí strelci. Zároveň sa týmto ospravedlňujeme jazykovej korektorky za nerešpektovanie jej odporúčaní. Veríme, že vás nebudú pri čítaní vyrušovať.

Prajeme vám obohacujúce čítanie.

**V priebehu 20. storočia
západné mocnosti trikrát zachránili
Ruské impérium premenované
na Sovietsky zväz a potom Ruskú
federáciu pred jeho rozpadom.
Moskva sa vždy znovu odvdáčila
vojny proti Západu a hrozbami
zničenia civilizácie. Zopakovať
rovnaký omyl štvrtý raz by
znamenal, že by sa zničenie
civilizácie mohlo stať
skutočnosťou.**

Úvod: Na prahu roku 2023

„Všetky impériá sú smrteľné a niektoré zomierajú náhle.“ Túto dejinnú pravdu dnes svetu pripomínajú viacerí vzdelaní Rusi. Iní, samozrejme, pripomínajú, že je predčasné drať kožu zo živého medveďa. Možno najviac je však tých, ktorí sa trasú už pri pomyslení na to, že by ich impérium mohol postretnúť osud všetkých ostatných. A keďže je to pre nich nemysliteľné, o takej možnosti ani nepremýšľajú. Lenže keď na toho medveďa mieria hlavne ťažkej guľovnice, zviera je staré, ťažko choré a hynie od hladu, vieme, že jeho čas vypršal.

O blížiacom sa kolapse Ruska by sme rozhodne mali uvažovať – a to rovnako Rusi, príslušníci Rusmi ovládaných národov aj ľudia žijúci inde vo svete, predovšetkým v Európe, USA, na Ukrajine, v Japonsku a v Číne. Na jar 2023 sa stačí pozornejšie pozrieť a vidíme, že Rusko, aké sme poznali ešte pred pár rokmi, je už len mŕtvym odtieňom svojej zašlej politickej, vojenskej a ekonomickej moci. Len si to ešte samo neuvedomuje. A neuvedomujú si to stále ani mnohí laici, ani odborníci a najmä politici žijúci mimo Ruska.

Čo Rusko čaká v ďalších mesiacoch a rokoch, s presnosťou nevie povedať nikto, ale možností je len niekoľko.

Prakticky s istotou ho čaká vojenská porážka ruských invázných armád na bojiskách Ukrajiny a vzápätí rozklad, pretože sily, ktoré ho držali pokope, sa počas dlhého obdobia úpadku vyčerpali, a po 24. februári 2022 vykrváčali v poliach a lesoch Ukrajiny. Vonkajšie sily, ktoré ho držali pokope po rozpade Sovietskeho zväzu, slabnú a zanikajú.

Vernou metaforou dnešného Ruska je múmia „večne živého“ Lenina uložená v mauzóleu na moskovskom Červenom námestí. Keď jej vypnú chladiace zariadenie a preruší sa pravidelný prítok formalínu, „večne živá“ mŕtvola sa rozpadne.

Pre príslušníkov európskych národov, ktorí vyrástli pod ruskou okupáciou a v školách aj masmédiách boli až doneďávna futrovaní ruskou propagandou, to môže znieť neuveriteľne. Tvrdenie, že v roku 2023 budeme svedkami konca Ruského impéria, budú mnohí považovať za fantáziu alebo za *wishful thinking*.

Ludská myseľ sa totiž dá veľmi ľahko oklamať ilúziou večnosti toho, čo viac-menej dôverne poznáme. Stačí, ak si starší z čitateľov spomenú na československé leto 1989: koľkí by sa vtedy podpísali pod tvrdenie, že do konca roka bude v Československu po komunizme? Koľkí Nemci by v lete 1989 uverili, že o rok budú občanmi znovu zjednoteného Nemecka? Alebo, naopak, koľkí Slováci a Česi by pri novoročných prípitkoch a spievaní štátnej hymny na nový rok 1992 uverili, že o rok neskôr, 1. januára 1993, bude ich vlasť aj hymna rozdelená a rieka Morava sa stane hranicou?

Čiastočný rozpad Sovietskeho zväzu – krajiny, ktorú mnohí považovali za svoju vlasť – zažili Rusi už v decembri 1991. Sovietsky zväz sa vtedy oficiálne rozpustil a do roku 1992 vstupovali Rusi už bez kontroly nad Ukrajinou, Bieloruskom, Gruzínskom, Kazachstanom a ďalšími štrnástimi kolóniami, ktoré po generácie tvorili súčasť Ruského impéria. Pre mnoho etnických Rusov to bol ešte traumatizujúcejší zážitok, ako bol rozpad Československa pre mnohých Slovákov a Čechov.

Rozpad Ruského impéria sa však v roku 1992 nedovršil. Koloniálna ríša s desiatkami podrobených a utláčaných národov pokračovala vo svojej existencii zamaskovaná pod

novým menom – Ruská federácia. Odpoveď na otázku, prečo nebol rozpad v roku 1992 dokonaný, je zásadná a v knihe na ňu odpovieme.

Na prahu roku 2023 stoja obyvatelia zvyšku Ruského impéria, ale aj občania a elity EÚ, USA, Ukrajiny a ďalších demokracií pred mnohými vážnymi otázkami. Pre tých, ktorí neodvratnosť rozpadu Ruska už pochopili, ide napríklad o tieto otázky: Na koľko fragmentov sa Rusko rozsype? Kadiaľ povedú švy, po ktorých sa budú ťahať trhliny rozpadu? Čo sa bude diať na celej ploche hynúceho impéria a v jeho jednotlivých fragmentoch? Čo majú zoči-voči kolapsu Ruska robiť vlády Európy, USA, Ukrajiny, Japonska, Číny alebo Turecka?

Na koľko fragmentov sa Rusko rozsype? Kadiaľ povedú švy, po ktorých sa budú ťahajú trhliny rozpadu? Čo sa bude diať na celej ploche hynúceho impéria a v jeho jednotlivých fragmentoch?

Odpovede na tieto a ďalšie otázky nikto presne nepozná. Dá sa predpokladať, že v niektorých oblastiach po zrútení vlády Moskvy zavládne chaos a bezvládne známe v ruských dejinách pod pojmom *smuta*. V iných vypuknú občianske vojny, vojny súkromných armád a kriminálnych gangov po zuby vyzbrojených z rozkradnutých vojenských skladov. V ďalších sa začnú pokusy o budovanie nových, viac či menej demokratických štátov. Tie najšťastnejšie časti impéria sa dostanú pod správu silných, v lepšom prípade demokratických susedov Ruska – Fínov, Nórov, Ukrajincov, Európanov, Američanov a Japoncov. Tie menej šťastné oblasti pripadnú Číne.

O tom, čo sa môže diať na troskách Ruska, nám veľa hovorí priebeh rozpadu Juhoslávie v deväťdesiatych rokoch 20. storočia. Lenže v roku 2023 sa to môže diať na území, ktoré je sedemdesiatkrát väčšie, ako bolo územie bývalej Juhoslávie, a obýva ho šesťkrát viac ľudí. Niektorí navyše

zdôrazňujú tradičnú ruskú *pugalku* – strašidlo ruských jadrových bômb. Väčšina zo siedmich štátov, ktoré vznikli na ruinách niekdajšej Juhoslávie, mala – na rozdiel od veľkej väčšiny administratívnych subjektov Ruska – vytvorené administratívne a vládne štruktúry, ktoré umožnili viac-menej hladké prevzatie moci novým politickým elitám Slovincov, Chorvátov, Srbov, Macedónčanov a neskôr aj ďalších novoetablovaných štátov. Juhoslávia bola navyše obklopená neagresívnymi a na západe a severe ekonomicky vyspelými susedmi, ktorí sa do násilia v Juhoslávii nezapájali alebo sa ho snažili tmiť. Boli to susedia schopní a ochotní absorbovať stovky tisíc ekonomických aj vojnových utečencov a neskôr systematicky podporovali budovanie nových štátov a udržiavanie mieru.

Väčšina Ruska dnes nemá nič z toho, čo mala kedysi Juhoslávia. Nadchádzajúci rozpad Ruska preto môže v horšom prípade urobiť z rozpadu Juhoslávie „prechádzku ružovým sadom“. O to viac, že veľká väčšina európskych a amerických politikov – rovnako ako väčšina európskej a americkej laickej verejnosti – zatiaľ o nadchádzajúcom rozpade Ruska neuvažuje a nevie (a často ani nechce) si ho pripustiť a predstaviť.

Averzia k mysleniu o nemysliteľnom sa však postupne mení. Viačeslav Volodin, jeden z najvyšších moskovských činníkov, sa v roku 2014 preslávil výrokom „*Je Putin – je Rusko, niet Putina – niet Ruska.*“¹ Čosi ešte nedávno nemysliteľné sa stalo, keď 17. marca 2023 vydal Medzinárodný trestný súd v Haagu na Putina zatykač a obvinil ho zo spáchania vojnových zločinov. Ak je Putin zločinec, je v duchu Volodinovho výroku zločincem celé Rusko? V tom istom tóne unikal koncom marca 2023 do médií záznam telefonického rozhovoru ruského miliardára Farchada Achmetova a významného hudobného producenta Josifa Prigožina: v tridsiatich šiestich minútach rozhovoru plného vulgarizmov a beznádeje títo príslušníci ruskej „elity“ nazývajú svojho pána liliputom a satanom.² Ak je Putin Lili-putin, je perspektívou Ruska stať sa „Lili-ruskom“?

1 <https://www.mk.ru/politics/2014/10/23/volodin-est-putin-est-rossiya-net-putina-net-rossii.html>

2 <https://www.youtube.com/watch?v=ausLi4iTucs&feature=youtu.be>

Na rozdiel od rozpadu ZSSR dnes o budúcom rozpade Ruska už píšú aspoň niektorí analytici na Západe. Napriek tomu stále existuje vysoké riziko, že keď k zrúteniu moci Moskvy dôjde, budú politici Západu podobne zaskočení ako boli zaskočení ich predchodcovia začiatkom deväťdesiatych rokov po rozpade Sovietskeho zväzu alebo ako boli zaskočení západní politici pred sto rokmi po páde cárskeho režimu. Existuje reálne riziko, že sa znovu budú bezradne prizerať rodiacemu sa chaosu, improvizovať, prešlapovať na mieste alebo robiť protichodné kroky. A takisto robiť zhubné chyby s dlhodobými a potenciálne tragickými dôsledkami. Dôsledkami nebezpečnými nielen pre obyvateľov dnešného Ruska, ale pre celé ľudstvo.

Bola to politika Európy a USA, ktorá po rozpade Sovietskeho zväzu viedla k recidíve dnešného agresívneho fašizoidného režimu v Rusku. Po víťaznom konci studenej vojny chyby a ľahostajnosť Západu umožnili recidívu ruského militarizmu, otvorili cestu k ďalšej etape jadrového zastrašovania civilizovaného sveta, k plošnému korumpovaniu najvyššie postavených západných politikov ruskými petroeurami, k hybridnej vojne Ruska proti Západu, k beztriestnému terorizovaniu malých susedov Ruska, až do finále v podobe veľkej krvavej vojny na Ukrajine so stovkami tisíc obetí a s celými mestami zrovnanými so zemou.

Premýšľať o rozpade Ruska nie je ani zábavná kratochvíľa, ani duševná gymnastika, ani snívanie ľudí, ktorých moskovská propaganda komicky označuje za rusofóbov. Je to dôležité snaženie pochopiť alternatívne scenáre ďalšieho vývoja na obrovskom území severnej Eurázie a ich dôsledky, analyzovať, čo sa na troskách Ruska bude diať a môže stať, a pripravovať inteligentné stratégie, ako by na nadchádzajúce geopolitické zemetrasenie mal kolektívny Západ reagovať. Povedané inak: uvažovať o konečnom rozpade Ruského impéria je dnes pre zodpovedných Európanov, Američanov, Ukrajincov, Japoncov a ďalších povinná jazda.